В букварі кричить ведмідь:
— Ох, тону, допоможіть! —
Під чорнилом заєць зник...
В класі — паніка і крик:
потекла ріка чорнила,
дві сторінки затопила!

Заревли сирени грізно:
— Ще не пізно! Ще не пізно!
Рятувальники прожогом
опинились за порогом,
у машини посідали,
швидше вітру поспішали.
Вслід за ними вулицями
мчали авта з лікарями.
Водогінники завзяті
наступали їм на п'яти.
Дорога хвилина кожна —
врятувати звірів можна!

Рятувальники з човном
улетіли в клас гуртом:
— Треба звірів рятувати! —
залунали голоси.—
Швидко в річку запускати
рятувальні пояси!..—
Вслід убігли лікарі,
бачать: звірі в букварі
на човні пливуть поволі,
перелякані та кволі.
А ріка шумить, бурлить —
хоче човен затопить.
Водогінники в цей час
принесли насос у клас,

до насоса, як належно,
підключаючи потік,
скерували обережно
течію у водостік.

Стало тихо в букварі.
Оточили лікарі
звірів мокрих і сумних.
— Що болить? — питають в них.

По складах звірята кволі
всенькі виповіли болі:
— Дуже важко жити нам,
і звірятам, і пташкам.

Ось погляньте: в букварі
плачуть чорні снігурі,
а собачці вісім ніг
домальовано на сміх...
О, як часто ми тонули! —
звірі змовкли і зітхнули.
І закінчили на тому,
що не зичили б нікому,
навіть ворогові, мати
нечупару-школяра,
що не вміє шанувати,
цінувати букваря!

— Стид,— ведмідь сказав,— за нього,
неохайного такого!
— Сором! — заєць повторив,
очі вушком затулив...

Всі, хто був у класі, хором загукали: — СОРОМ! СОРОМ!